

# SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 127/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti POHODA FESTIVAL, s. r. o., Zochova 6-8, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o., v mene ktorej koná JUDr. Roman Kvasnica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 Co 39/2014 z 22. septembra 2014 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť spoločnosti POHODA FESTIVAL, s. r. o., odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. decembra 2014 doručená sťažnosť spoločnosti POHODA FESTIVAL, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Co 39/2014 z 22. septembra 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol odporcom v 1. rade v súdnom spore o ochranu osobnosti vedenom na Okresnom súde Trenčín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 27 C 173/2012 na návrh [REDACTED]. Okresný súd uznesením z 23. októbra 2013 vyslovil, že „na námietku miestnej nepríslušnosti, vznesenú odporcom 1/ dňa 30. 08. 2013, neprihliada“. O odvolaní sťažovateľa z 11. novembra 2013 rozhodol krajský súd napadnutým rozhodnutím tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

3. Sťažovateľ v sťažnosti (a zhodne aj v odvolaní) uviedol, že „rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci... a zároveň súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam“, tieto námietky v dôsledku potvrdenia uznesenia okresného súdu odvolacím súdom uplatňuje aj voči rozhodnutiu krajského súdu z 22. septembra 2014.

4. Podľa názoru sťažovateľa:

*„Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, takto svojím postupom, keď svoje uznesenie odôvodnil spôsobom privodzujúcim odňatie sťažovateľa zákonnému sudcovi a nerešpektujúc právo na zákonného sudcu v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, sťažovateľa odňal zákonnému sudcovi a odňal mu tak aj právo na súdnu ochranu, pretože nezrušil nesprávne rozhodnutie súdu prvého stupňa. Odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu sa tak zároveň dostáva do rozporu s ústavno-právne garantovanými právami sťažovateľa na zákonného sudcu, v súlade s ktorými musia byť zákonné normy interpretované tak, aby výkladom zákonných ustanovení súdom nebol účastník konania odňatý zákonnému sudcovi.“*

5. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je sťažovateľova námietka voči postupu krajského súdu (najmä jeho interpretácii relevantnej právnej normy), ktorý potvrdil

prvostupňové rozhodnutie, keď neprihliadol na námietku miestnej príslušnosti vznesenú sťažovateľom, pretože ju neuplatnil pri prvom úkone, ktorý mu patril podľa § 105 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) „... súd skúma miestnu príslušnosť prv, než začne konať o veci samej. Neskôr ju skúma len na námietku účastníka, ak ju uplatní najneskôr pri prvom úkone, ktorý účastníkovi patrí.“.

6. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

*„Základné právo sťažovateľa... podľa článku 48 ods. 1 Ústavy..., podľa čl. 38 ods. 1 Listiny..., podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... uznesením Krajského súdu... zo dňa 22.09.2014, č. k. 19Co/39/2014-304, porušené bolo.*

*Ústavný súd zrušuje uznesenie Krajského súdu... zo dňa 22.09.2014...*

*Krajský súd... je povinný úplne nahradiť sťažovateľovi trovy konania...“*

## II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

9. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je ani zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

10. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, resp. čl. 38 ods. 1 listiny nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

12. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde, ako aj domáhať sa toho, aby súd rozhodol o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2.1975, séria A, č. 18, s. 18, bod 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Ústavný súd napokon poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07).

13. V zmysle judikatúry ústavného súdu zákonným sudcom je sudca, ktorý spĺňa zákonom ustanovené podmienky na funkciu sudcu. Okrem toho za zákonného sudcu treba pokladať sudcu určeného v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu (napr. I. ÚS 52/97, II. ÚS 47/99, II. ÚS 87/01, III. ÚS 202/02, III. ÚS 116/06) a tiež sudcu, ktorému boli veci pridelené z dôvodu vylúčenia iného sudcu pre zaujatosť alebo pre iné ďalšie dôvody (II. ÚS 118/02, II. ÚS 119/02). Ústavný princíp zákonného sudcu treba pokladať za celkom neopomenuteľnú podmienku výkonu súdnej moci, ktorá na jednej strane dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť a na strane druhej predstavuje pre účastníka konania záruku, že na rozhodnutie jeho veci sú povolané súdy a sudcovia podľa vopred stanovených legislatívnych zásad.

14. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

15. K sťažovateľom namietanému porušeniu označených práv postupom a rozhodnutím menovaných súdov (body 1 a 6) ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti

s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa uznesením sp. zn. 19 Co 39/2014 z 22. septembra 2014 sú zlučiteľné s označenými článkami ústavy, listiny a dohovoru.

16. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia z v konaní zistených skutkových záverov. Krajský súd v namietanom uznesení sp. zn. 19 Co 39/2014 z 22. septembra 2014 po uvedení podstaty prvostupňového rozhodnutia a odvolacej argumentácie sťažovateľa svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

*„Krajský súd preskúmal vec v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu podaného odvolania a jeho dôvodov bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je potrebné potvrdiť ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p.*

*Podľa ustanovenia § 105 O.s.p. súd z úradnej povinnosti skúma, či je daná podmienka miestnej príslušnosti súdu. Postupuje tak prv, než začne konať vo veci samej. Ak súd začne konať vo veci samej, miestnu príslušnosť môže však skúmať len na námietku účastníka, ak je uplatnená pri prvom úkone, ktorý účastníkovi patrí. Prvým úkonom účastníka v zmysle § 105 ods. 1 O.s.p. je len úkon, ktorým účastník po prvý raz mal možnosť v konaní procesným spôsobom reagovať (napr. vyjadrenie k návrhu, podanie odporu), prípadne jeho výpoveď urobená na prvom pojednávaní. V danej veci odporca I/ vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti dňa 30.08.2013, tvrdiac, že sa jedná o námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Trenčín pri prvom úkone, ktorý mu patrí.*

*Z obsahu spisu vyplýva, že odporcovi bolo dňa 21.05.2013 doručené uznesenie Okresného súdu Trenčín zo dňa 25.04.2013, č. k. 27C/173/2012-46, ktorým bol vyzvaný, aby sa vyjadril písomne k podanému návrhu na začatie konania, a to v lehote 30 dní. Odporca I/ sa k podanému návrhu v stanovenej lehote (až doposiaľ) nevyjadril. Dňa 21.05.2013 bolo odporcovi I/ doručené predvolanie na pojednávanie, určené na deň 23.08.2013 o 09:00 hod. Na uvedené pojednávanie sa odporca I/ neustanovil, svoju neúčasť neospravedlnil, nepožiadaval z dôležitého dôvodu odročenie pojednávania a v uvedený deň súd prvého stupňa s poukazom na § 101 ods. 2 O.s.p. v danej veci pojednával, bol prednesený návrh na začatie konania a boli vypočutí prítomní navrhovatelia I/, 2/.*

*Vzhľadom na uvedené dospel krajský súd k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že odporca I/ námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Trenčín nevzniesol včas v súlade s § 105 ods. 1 O.s.p., t. j. námietka odporcu I/ nebola uplatnená pri prvom úkone, ktorý mu patril.*

*Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že prvý úkon, ktorý v danej veci odporcovi I/ patril, bolo vyjadrenie k návrhu na základe uznesenia okresného súdu v stanovnej lehote, ktorého súčasťou bez akýchkoľvek pochybností mohla byť námietka odporcu I/ v zmysle § 105 ods. 1 O.s.p. Odporca I/ uvedený úkon nevykonal, k návrhu na začatie konania, ktorý mu bol riadne doručený spolu s výzvou súdu, sa nevyjadril. Odporca I/ sa neustanovil na pojednávanie dňa 23.08.2013, na ktoré bol riadne a včas predvolaný, svoju neúčast neospravedlnil, nepožiadaval z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania, čím zmaril možnosť vyjadriť sa k návrhu a byť vypočutý ako účastník konania na pojednávaní okresného súdu. Skutočnosť, že odporca I/ svoje právo vyjadriť sa k návrhu, ako i právo zúčastniť sa pojednávania vo veci samej a byť vypočutý ako účastník konania, nevyužil, nemôže mať za následok, že súd bude posudzovať vznesenú námietku miestnej nepríslušnosti ako prvý úkon, ktorý odporcovi I/ vo veci patril. Zo znenia ust. § 105 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že nie je významné, či účastník námietku vzniesol pri prvom úkone, ktorý v konaní urobil, ako sa mylne domnieva odporca I/, ale či námietku vzniesol pri prvom úkone, ktorý mu patril (aj keď ho nevykonal), čo v danej veci bolo vyjadrenie k návrhu. Pokiaľ by odvolací súd pripustil argumentáciu odporcu I/, musel by pripustiť i taký záver, že pri nečinnosti niektorého z účastníkov konania by uvedená námietka mohla byť vznesená kedykoľvek v priebehu súdneho konania, čo nesporne nie je zmyslom a cieľom uvedeného zákonného ustanovenia.*

*Z týchto dôvodov krajský súd uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.“*

### **III.A**

**K namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy, resp. čl. 38 ods. 1 listiny**

17. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že tento súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Krajský súd vo svojom napadnutom rozhodnutí primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené tvrdenia a pochybnosti, ku ktorým v primerane podrobnej argumentácii zdôvodnil aj svoje úvahy. Inými slovami, podľa názoru ústavného súdu aj z citovaných častí odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu presvedčivým spôsobom vyplývajú dôvody, pre ktoré tento súd nevyhovel sťažovateľovej námietke miestnej nepríslušnosti okresného súdu, vychádzajúc pritom z ústavne súladnej interpretácie relevantnej právnej normy upravujúcej podmienky skúmania miestnej príslušnosti.

V súvislosti s tým ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom rozporovaný právny názor vyslovený v predmetnej (aktuálne posudzovanej) veci konajúcimi všeobecnými súdmi nie je ojedinelý. Napr. komentár Občianskeho súdneho poriadku uvedený v právnej databáze ASPI k ustanoveniu § 105 ods. 1 poslednej vete OSP (pozri tiež bod 5) uvádza: „Prvým úkonom účastníka v zmysle § 105 ods. 1 je ten úkon, ktorým účastník po prvý raz mal možnosť v konaní procesným spôsobom reagovať (napr. vyjadrenie k návrhu, odvolanie proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia, podanie odporu).“

18. Podľa názoru ústavného súdu použitý výklad (§ 105 ods. 1 OSP) krajským súdom (ale aj okresným súdom) nie je arbitrárny ani zjavne neodôvodnený. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že v zmysle rozhodovacej praxe ústavného súdu ani problematický či hraničný výklad právnej normy nie je možné považovať za arbitrárny, ak ho súdy primeraným spôsobom odôvodnili.

### **III.B**

**K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru**

19. Z obsahu sťažnosti a z jej petitu (bod 6) vyplýva, že v súvislosti s porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny sťažovateľ namietal aj porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20. Ústavný súd s poukazom na rozdelenie súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) stabilne judikuje, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00). Ústavný súd taktiež zotrváva na svojej konštantnej judikatúre, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010).

21. Podľa názoru ústavného súdu námietky sťažovateľa neindikujú také pochybenie zo strany krajského súdu, ktoré by umožnilo ústavnému súdu po prijatí sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu tohto súdu dospieť k záveru, že by ním mohlo byť porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

#### IV.

22. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože nezistil porušenie označených práv, t. j. porušenie čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 38 ods. 1 listiny, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu.

23. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2015